

τὸ Κορτικὸν Κάσταρον ζητεῖ τάρχικὰ τοῦ Περσέως — ἡ Σιωπὴλη Νόδι συλλογεῖται τὴν Ἀγαθημένην. Ἀδελφοὶ διὰ τὸν θάνατον τοῦ πάπιου της (χ' ἔγω ἐπίστης;) — τὸ Βουνόδρομόν της ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ καὶ μὲ τὸν Ἐθνικὸν "Υμορό.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων

(Ἐπί λέξι λεπεδε 5.)

Ἡ Κυρία Μητίκα, Γαλάτη, διαμένουσα ἐν Αθήναις ὅδε Πατριόν 30A καὶ ἔχουσα πλουσίαν συλλογὴν γραμματοσήμων, δέχεται ἀνταλλαγάς. "Ο δουλώμενος νανταλλάξῃ γραμματόσημα μετ' αὐτῆς, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησην δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὴν ἄνω διεύθυνσην.

Μερά Μυστικά ἐπιθυμοῦν δινταλλάξουν: τὸ Ζιζ - Ζάκ μὲ τὸν Λύγεριόν, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Καραριάν τοῦ Φαλήρου καὶ Ἐλληνίδα τοῦ Βορρᾶ — ὁ Ἰσημερίος τοῦ Κόμην μὲ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἡγούρης τῆς Ἐλευθερίας καὶ Πάρι τῆς Σηρᾶς — ἡ Βιορίνια Καραμέρον μὲ τὴν Αερογαντούβλαν — ἡ Ειρωνεία τῆς Ειαμούρης μὲ τὸ Μερεκέδεντο Μπουκετάκι, Ἀργούν, Συρίτσαν καὶ Ἰορτοῦ — ὁ Ιωάρρης Ν. Φαμαλίδης μὲ τὸ Ηρωικὸν Ξίφος, Αντοκάρατεραν Ἐνδόκιαν καὶ Ἰωάρην Στεφάνον — ἡ Ηερθόδοσ Καρδία μὲ τὸν Νίκον Βερόπουλον, Αἴμη, Γεροτέλην, Ναυποτούλαν τῆς Αΐδρου καὶ Χαλιμᾶ — ὁ Ειδούκος Ορίζων μὲ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Χιαχόν Ορίζοταν καὶ Τρουερὸν Γιγαντα — ἡ Διοττόρροφούσα μὲ τὴν Θεραπανίδα τὸν Μονούρ, Νεαρὸν Ζωγράφον καὶ Μελαγχολικὸν Μουσικόν — τὸ Μήλον τῆς Ζαγορᾶς μὲ τὴν Ειλικρινὴ Φιλίαν, Μαργαροτοφρόναν καὶ Περίλεπτον Όρφαντην — ἡ Βοσκοπενία τῆς Διοφῆς μὲ τὴν Ανθοπάλια τῆς Βεράνης, Σοφὸν Πίττακον καὶ Θαλασσιόν Ζωγράφον — ἡ Αντοδίδαχτος Καλλιτέχνης μὲ τὴν Ρωσίαν, Κεραλληγιακὸν Εἰλατον καὶ Κύμα τῆς Λευκάδος — ὁ Ψαρόνιαλος μὲ τὸ Αστρο Κάρβοντον καὶ Ἐλένην Σ. Ρ. Λουκάτον — οἱ Ωραῖοι Πολύκατες μὲ τὸν Αγγελον τῆς Αγάπης, Εἰλατον τῆς Λευκάδος καὶ Νεαρὸν Ζωγράφον — τὸ Ζορφερὸν Νέφος μὲ τὸν Σορόν Πίττακον, (τὸν οποῖον ζητεῖ τάρχικά), Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίφορον Αρσακιάδα — ὁ Λέπτος τῆς Ἰδης μὲ τὸν Χρυστορ Λουκάκην καὶ Μαριαν Μ. Θεοτόκη — ὁ Νοσταλγὸς Ελλην μὲ τὸν Ταρταριόν τῆς Ταραχώνης, Μυροβόλος Ιορ καὶ Ηρόδιον — ἡ Ποιμενὶς τῆς Διορῆς μὲ τὸν Αστροποταμούτην, Ζιζ - Ζάκ καὶ Πειρασμένον Καρχαρίαν — ὁ Ελληνομάθης Αιερικαρόπατος μὲ τὴν Καλλίφορον Αρσακιέαδα, Αγράκι τοῦ Γαλατερού καὶ Ζιζάνιον τοῦ Αρσακείου — τὸ Καλώς Ωρίσον μὲ τὴν Αρθοτάλιδα τῆς Βερώνης καὶ Αρθοδωαν Νεστητα — ὁ Μικρὸς Γνωστοπότας μὲ τὴν Ερυθρὰ Καμέλιαν, Συντριψθεὶς Αγνήτη καὶ Ναντόπαιδα — ὁ Αγρεύος μὲ τὴν Πειραικὴν Αΐδραν καὶ Ουμχληρ τῆς Αγριλίας.

"Απὸ έναν γλυκό φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις τρές τοὺς φίλους της: Μεσολογγίταν (πραγματικὸς ἔπραξες τὸ καθήκοντος διὰ τὸν Ἐλληνοτάβια καὶ σὲ συγχαλω') Μαγικὴν Εἰκόνα (ἡ ἐπιστολὴ σου συνεκίνησε πολὺ τὸν κ. Παπαδόπουλον, ὃ ὅποιος σὲ υπέρευχαριστεῖ δι' οὐακαλούτικατα γράφει περὶ τῆς δράσεώς του· γνωρίζω δι' ὃ τὸδέσις σου νὰ ἴστησην εἰκόνα του εἶναι κανός καὶ εἰς τοὺς πλείστους ἐκ τῶν φίλων μας, τῶν μακράν ἀλλὰ διὰ νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν περιοδικὸν ἡ εἰκὼν τοῦ Διεύθυντού του, πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἡ κατάλληλη εύκαιρια;) Μαργαριτοφόρον (ἢ ὅποια μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν πατρίδα της κατενθουσιασμένη, καὶ μου λέγει διὰ λάμψην μεγάλην ἐντύπωσιν τὰ λευκώματά της

τῶν Μικρῶν Μυστικῶν: ποτὲ δὲγ τὰ ἔχει εἰς τὸ σπίτι: ὅλο καὶ γυρίζουν!) Χιαχήν Μαργαρίταν (φαντάζομαι τὴν χαράν σου, νὰ ἔχῃς πλεῖστον σου τὴν φίλην σου, μάτερ, ἀπὸ διεῖτη χωρισμοῦ ἀσπάζουμαι τὸν Γαλαξίαν, τὸν ὅποιον δὲν ἔλησμην;) Νεαρὸν Μονούκον (ποτὲ δὲν ἔχεις τίποτε νὰ μου γράψῃς; ὑπάρχουν σόσα θέματα, καὶ σὺ εἰσὶ τόσον εὔγοντος! ἀλλοτε, ἐνθυμούμενος, ἀπὸ μοῦ ἔγραψες;) Λεοπάρδαν (μόνον δύο σου δημοσιεύων καὶ πρέπει νὰ εἰσαὶ εὐχαριστημένος;) Λινοχράτεραν Εύδοκιαν (τὴν ἔστειαν) Θεραπαιρίδα τὸν Μονούρ (ἐλθήθησεν ἔγκαιρως;) Μερεκέδεντο Μπουκετάκι [Ε] διὰ τὴν δραστητὴν ἐπιστολὴν) Φελάρης τῆς Γεωργίας (έμμαθε πρὸς πολλοῦ τὸ δυστύχημα της φίλης μου Μπάμ - Μποϊν· εὐτυχῶς, τώρα εἶναι καλύτερα;) Γηραιόν Νελλού (εὐγε δι' οὗσα γράφεις περὶ Ἐλληνόπαιδα;) Χρυσό Ψαράκι, Αγήσιον Ηπειρού (τὸ Ειρηνός της Ζάκης λεπεδε 5.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων

(Ἐπί λέξι λεπεδε 5.)

Ἡ Κυρία Μητίκα, Γαλάτη, διαμένουσα ἐν Αθήναις ὅδε Πατριόν 30A καὶ ἔχουσα πλουσίαν συλλογὴν γραμματοσήμων, δέχεται ἀνταλλαγάς. "Ο δουλώμενος νανταλλάξῃ γραμματόσημα μετ' αὐτῆς, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησην δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὴν ἄνω διεύθυνσην.

Μερά Μυστικά ἐπιθυμοῦν δινταλλάξουν: τὸ Ζιζ - Ζάκ μὲ τὸν Λύγεριόν, Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Καραριάν τοῦ Φαλήρου καὶ Ἐλληνίδα τοῦ Βορρᾶ — ὁ Ισημερίος τοῦ Κόμην μὲ τὴν Χλόην τοῦ Κηφισοῦ, Ἡγούρης τῆς Ἐλευθερίας καὶ Πάρι τῆς Σηρᾶς — ἡ Βιορίνια Καραμέρον μὲ τὴν Αερογαντούβλαν — ἡ Ειρωνεία τῆς Ειαμούρης μὲ τὸ Μερεκέδεντο Μπουκετάκι [Ε] διὰ τὴν δραστητὴν ἐπιστολὴν) Φελάρης τῆς Γεωργίας (έμμαθε πρὸς πολλοῦ τὸ δυστύχημα της φίλης μου Μπάμ - Μποϊν· εὐτυχῶς, τώρα εἶναι καλύτερα;) Γηραιόν Νελλού (εὐγε δι' οὗσα γράφεις περὶ Ἐλληνόπαιδα;) Χρυσό Ψαράκι, Αγήσιον Ηπειρού (τὸ Ειρηνός της Ζάκης λεπεδε 5.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἀνταλλαγὴ γραμματοσήμων

(Ἐπί λέξι λεπεδε 5.)

Ἡ Κυρία Μητίκα, Γαλάτη, διαμένουσα ἐν Αθήναις ὅδε Πατριόν 30A καὶ ἔχουσα πλουσίαν συλλογὴν γραμματοσήμων, δέχεται ἀνταλλαγάς. "Ο δουλώμενος νανταλλάξῃ γραμματόσημα μετ' αὐτῆς, δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς συνενόησην δι' ἐπιστολῆς, πρὸς τὴν ἄνω διεύθυνσην.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλιον εἰς στέλλογται μέροι τῆς 2 Οκτωβρίου ο χώρης τῶν λέπτων, τοῦ τοῦ όπου διον νὰ γράψωσι τὰς λέπτες τῶν οἵ διαγνωστών, πολεῖται εἰς θέραπεια μεταξύ τῶν φακέλλων, ὥστε περιεχει 20 φύλα καὶ τιμάται φρ. 1

414 Λεξιγράφος

Ἐάν γράμμα πράττει θέσω
Καὶ κοντά 'ειτο προσθέσω
Ἐνα μέλος τοῦ προσώπου,
Θά προβάλλει ἐν φυτὸν
Νόστιμον σαλατικόν.
Τοιούτῳ ωὐος "Οίκος τοῦ Γριπεώς: [Ε]

415 Δοξεγράφος

Πλουτίων ἔνα στρατηγὸν ἀστόν μ' ἔνα γράμμα
Καὶ βλέπω ἄλλο στρατηγόν, καὶ ἄλλα καὶ θάμπα.
Ἐστάλη ωὐος Ἐλληνοπούλας [Ε]

416 Τονόγιαφος

Μή με πειστάς, ω̄ φίλε, γιατί βλέπεις πῶς
ἀρά...
Ἐπιμένεις; μὲ βαρύνεις; πλοιοῖς ἔγινα κ' ἔγω!
Ἐστάλη ωὐος θεογόνος [Ε]

417 Λενιγράφος

Τὸ θηλυκόν μου σ' ἔμβυχώνει.
Τὸ ουδέτερόν με σὲ παγώνει.
Ἐστάλη ωὐος Αστεβούλου Ρόδου [Ε]

418 Φωνία

+ ★ ★ ★ = Ἐργαλεῖον σιδηρουργοῦ
★ + ★ ★ = Φιλόσοφος
★ + ★ ★ = Ποταμός
★ + ★ ★ = Πρόφρητος
+ ★ ★ ★ = Μήτρα δυστυχίας.
Οι σταύροι ἀποτελοῦν πτηνὸν ὀδύκινον.
Ἐστάλη ωὐος Λασσοφέρου [Ε]

419 Πατέγγυον

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατώθιστης ἐπιγραφῆς:

Ο Ν Ε
Ε Τ Ο Τ Α
Ο Σ Ι Γ Σ Ε Τ
Ο Ε Ρ Ι Τ
Φ Ε Π

Ἐστάλη ωὐος Βούρικον Υμονού [Ε]

420 Επανδρώμας στέχων

[Η κατωτέρω ἀκατάληπτος φράσις, διὰ τῆς καταλήπτου μεταβοτεσσού τῶν λέξεων, θαπτούτηση ἐν διστιχον γνωμικὸν:]

Χωρὶς ύποληψιν οὔτε εὐτύχιαν ὁ πλοῦτος; γεννᾷ οὔτε καὶ καρδιαν, ἀλλ' εὐγενῆ φρόντιστον.
Ἐστάλη ωὐος Αργούτην [Ε]

421-423 Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατώθιστων διέποιται τὸ ποίημα τοῦ Κεραυνοῦ διὰ νάρησην καὶ ἀλλοίον διὰ φύσην, πάντοτε τοῦ αὐτού μεταβοτεσσού τῶν λέξεων, θαπτούτησην δὲν σὲ τὴν γεωμετρίαν.

424-425 Μαγικὸν Γράμμα.

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κατώθιστων διέποιται τὸ ποίημα τοῦ Κεραυνοῦ διὰ νάρησην καὶ ἀλλοίον διὰ φύσην τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας μεταβοτεσσού τῶν λέξεων, μὲ θάρρος θεοῦ σού κάρμα λόγον καὶ διὰ τὰς ἄλλας τοῦ δηλαδήτη ὅποια δεν εἰναι ἀκόμη διεύθυντα.

τῆς κεφαλῆς ἐνδός μά κα τῆς ἡλικίας του, ἡσθίθη ἔξαρφα ἐγδιαφέρον, κατελήφθη ἀπὸ πάθος διὰ τὰς παραδόξους πέτρας, δύσας συγήντα διασχίζων τοὺς δρόμους καὶ τοὺς ἄργος. Ἐτελείωσεν! Ἀπὸ τότε διῆλθε τὴν ζωήν του μαζεύων πέτρας, καταρτίζων συλλογάς, πωλῶν ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἀποζῶν. Εἰς τὸ χωρίον κανεὶς πλέον δέν τον ἐλεγε μὲ τὸνομά του ὁ Πετρομάζευτης, ὁ Πετρομάζευτης κάτω.

Καὶ ἐπάνω - κάτω θὰ ἦτο ὁ γδοῦχοντα ἐτῶν σήμερον. Πολὺ ὑψηλὸς καὶ πολὺ ἴσχυρός, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκύς, καὶ πολὺ ἀγαθός. Ως μόνον κτήμα ἐπὶ τῆς γῆς - καὶ πλησίον τοῦ οὐρανοῦ, - κατεῖχεν ἔνα σπιτάκι ἐναέριον ὡς φωλέα, καρφωμένον εἰς τὴν πλευράν ἐνδός βράχου, μὲ ἀνδρῶν ἥ κατ' εὐημετόν κηπάριον, στενὸν ὡς ἔξωστης, διου ἀνερριχθότις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα ἐπὶ τῆς λάθας.

Ἄλλ' ὅτι τέλειον, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο κτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἄγθρωπος, ἡσαν - ἄλλοτε τοῦλάχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀντοχὴν τῶν μυών, ἡμπρεστος, καθ' ὅλην του τὴν ζωήν, νὰ περιπατῇ ἀπὸ πρωίς μέχρι νυκτὸς, καὶ νὰ διασκελῇ ὅλα τὰ προσιόματα, καὶ νὰ διασχίζῃ τὸν δρόμον μὲ ὀλίγα βῆματα, καὶ νὰ χάνεται ἀπὸ εμπόρος σου, πρὶν τον ἰδῆς καλὰ - καλά. ὜πο τὴν ἐποφιν τούτην, νομίζω ὅτι δὲν θὰ εἶχεν ισόπαλον, παρὰ τὸν Περιπλανῶμενον. Ιουδαῖον τῆς παραδόσεως. Κατὰ τὴν νεότητά του, διήγεις λεύγας καὶ λεύγας, πάντοτε ἐμπρός, ἀκαταπόνητος, διατερῶν τὰ βουνά καὶ ἀποκαλύπτων νέους ὀλογένδιοντας ἐγώπιον του. Κατόπιν, δέν επερχόμενης ἡ ἡλικία, δὲν διεπέρα πλέον τὰ βουνά, ἀλλ' ἐστέκετο εἰς τοὺς πρόποδας. Ἀργότερα, δέν κατώρθωνε γα φθάνησε ἡ ἔως ἐκεῖ, καὶ σήμερον, τέλος, δέν ἔξηρχετο σχεδὸν ἀπὸ τὸ χωρίον. Εἶχε γίνη βαρύς καὶ σύξινητος, καὶ ἤσθάνετο κούρασιν ὀμέσως.

Ω, πόσον ἐνεθυμεῖτο καὶ πόσον ἐπόθει τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν, ἐλαφρὸς καὶ ρωμαλέος, διέσχιζε τὰς μακρὰς ἀτραπούς. ἡ ἀνερριχθότητα εἰς τοὺς ἀποκρύμνους βράχους, ἀπὸ τοὺς ὀποίους τὰ καρφία τῶν χονδρῶν του ὑποδημάτων ἀπέσπων σπινθῆρας, δύως τὰ πέταλα τῶν ἐππων, ἐν φοιτηροῖς καὶ κάπως δεισιδαιμόνες ποιμένες τὸν ἐχαιρέτων ταπεινῶς, ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν καὶ ὡς μάγον!.. Ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, διετήρεις μόνον ἔνα χογδρὸν μπαστοῦν ἀπὸ πρινον, ὅπλον του ἄλλοτε κατὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν σφεων, στήριγμά του σή-

Εἴηται τὰς σπανίας πέτρας δι' ἐνδός μεγάλου φακοῦ. (Σελ. 292, στήλα γ.)

μερον ποῦ οἱ ὠμοὶ του τὸν βαρύγουν καὶ οἱ πόδες του τρικλίζουν ὡς μεθυσμένου. Ἀδιάφορον ἡτο «γρέψε κόκκαλο» σπως λέγομεν κοινῶς, καὶ συντείχεν ἀκόμη καλά. Ἐως τὸ ἄλλο ἄκρον του χωρίου ἀντηστεν ὁ βήχας του, - διαν ἐθηχε καποτε, - ἀπὸ τὸ ἐναέριον σπιτάκι του. Ὁμως, πρὸ ἐνδός ἔτους καὶ πλέον, μόλις καὶ μετὰ βίας καταβαίνει μέρις τοῦ ἀγροκηπίου, τὸ ὅποιον εύρισκεται παρὰ τοὺς πρόποδες τοῦ βράχου του. Ἐκεῖ - ὑψηλά, τὸ σπιτάκι του ὅμοιάει μὲ κλωσίον, κρεμασμένον εἰς τὸν τοίχον ἀπὸ ἔνα καρφί. Εἰνε ἀπλοῦν ἴσθιτεν μὲ δύο παράθυρα, μὲ μίαν θύραν, καὶ μὲ στέγην ἀπὸ κόκκινα κεραμίδια. Κάτωθεν τοῦ ἀνδρίου, τὸ χωρίον εἰς βάθος, ἐν ποτάμιον εἰς ἀπόστασιν ἐκατὸν μέτρων, καὶ απέναντι, μακράν, μία σειρά κυματοειδῆς ὁρέων, τὴν πρωίαν μαύρων, τὴν ἐ-

σαν, ἐστιατόριον, κοιτῶνα καὶ μουσεῖον. Ἐδῶ εἰχείς ζήσης ὁ γέρων ὀρυκτολόγος, καὶ ἐδῶ ἐγγραφεις μόνος καὶ ἐρημος, ὡς ἀσκητής, μελετῶν, καταγινόμενος νυκθημέρον μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς συλλογάς του. Ἐξήταξε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἐνδός μεγάλου φακοῦ, τὰς κατέγραψε καὶ τὰς ἐπέγραψε μὲ μίαν παλαιὰν γραφιδά, ἐδέχετο τοὺς συναδέλφους του ἐπιστήμονας, γεωλόγους καὶ ὀρυκτολόγους, δύσκολον τοῦ ἄρχοντος εἰς τὸ χωρίον γάριν μελετῶν, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις πέντε περιστερῶν, τῶν ὅπιων εἰχείς ἐλάχιστη τὴν φιλίαν, καὶ την ἀνεγένεσην συγχώνεις δὲν ἀμύνων προσφορῶν σίτου καὶ κυμάνου ὀρεκτικού. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν φίλην, μικράν, πολὺ μικράν, ἀλλ' ἀκόμη πλέον πτωχήν καὶ πλέον ἐρημον ἀπὸ αὐτὸν.

Τὸ ἄνοιξις. Τὰ τρυφερὰ φύλλα τῶν δένδρων εἰχαν κάμη πλέον τὴν ἀπόφασιν νὰ διασχίσουν τὰ μπουμπούκια των, καὶ οἱ χρυσοκάνθαροι νὰ εἰσέλθουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς. Παντοῦ τὸ πράσινον ἥρχισε νὰ κυριαρχῇ, καὶ θρυμᾶς ἐλύτρων ἤκουετο ἀπαπαύστως ἐπὶ τῆς χλόης. Ναί, βεβαιότατα, ἡτο ἀγοιξις, καὶ μαλιστα Πάσχα. Ο οὐρανὸς εξετείνετο ἀνέφελος, δηλιος ἀνέτελλε θαυμάσιος, καὶ μαζί μὲ τὸ φαιδρὸν ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἀντήχουν ἐν συγκατίᾳ ὅλοι οἱ κωδωνες τῶν πέριξ γαῶν ή καὶ ναϊσκων.

Ο κύριος Φραγκῆς, καθημένος ρεμβώδης εἰς τὸ ἀνδρόν του, - η ἀς τὸ λεγομεν κηπάριον, ἀφ' οὐ εἶχε καὶ τόσας αξιώσεις, - ἀνεπόλει τὰς κωδωνοκρουσίας, τὰς ὁποίας ἤκουε, πότε πλησίον καὶ πότε μακράν, πότε τὴν πρωίαν καὶ πότε τὴν ἐσπέραν, πότε πρὸς ἀνατολὰς καὶ πότε πρὸς δυσμάς, τότε ποῦ διέσχιζε ἀκούραστος τὰ βουνά καὶ τοὺς κάμπους... Συγχρόνως ἤκουε μεθ' ἡδονῆς τὸ ἄσμα τοῦ κορυδαλοῦ, τοῦ πιστοῦ τούτου φίλου τοῦ ἡλίου, δηλιος ὁποῖος ἔξεπυγε διαν ὅπλον - ποῦ εἶναι θάμνος τοῦ κατένεο τὸ κεφάλι σας, ποῦ ἔχει τόσα καὶ τόσα πράγματα μέσα. Θά σας τὸ δώσω, ἀλλὰ γιὰ πληρωμὴ θέλω νὰ μὲ φίληστε - καὶ μπροστά μαλιστα.

Καὶ ἡ Χρυσούλα ἔλινε πρὸς τὸ γέροντα τὸ χαριτωμένον της προσωπάκι, τὸ διάλογον μαυρισμένον ἀπὸ τὸν ἡλίον, ἀλλὰ δροσερόν, γελαστόν, πλήρες ἀγάπης.

Ἐκείνος τὸ περιέβαλε μὲ τὰ δύο μεγάλα γεροντικά του χέρια, καὶ τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν πατρικήν, ἀπέθεσε τὰ χελή του

ἐπὶ τὸν παιδικοῦ μετώπου.

Καὶ τώρα, τὸν αὐτὸν σας γρήγορα, έκαριτωμένον της προσωπάκι, τὸ δικαίωμα της Φραγκῆς; Σᾶς ἔκαμπα πολλὰ νάζια καὶ ἡ δουλεια ἐπήγειρε εἰς μάρκος. Φαντάζομαι τί ἀνυπομονητία θά ἔχετε.

Ἡ Χρυσούλα ἀπέσυρε τέλος πάντων τὸ χεράκι της ἀπὸ τὴν τούτην της ποδιᾶς της, διόπου τὸ εἶχε χωρένον τόσην ὕδων, καὶ ἔτεινε πρὸς τὸν γηραιόν της φίλον μίαν παράξενην πέτραν στρογγυλήν, δηλαδή εἶχε τὸ μέγεθος καὶ περίπου τὸ σχήμα αὐγοῦ ὄργιθμος μικράς. Ο κ. Φραγκῆς τὴν ἡρασε μὲ πούλησιν, μὲ χαράν, μὲ σπουδῆν λαμπαρίγιας, απληστίας παιδικῆς.

Ἐνώ πολλαὶ τιμωρηθῆκαν ταῖς ποντικοῖς

έκαμψε καὶ αὐτὸς τὴν δική του. Εἶχεν εὔρη, παραπεταμένη σὲ μίαν ἀκρη της Γραμματική του Φασουλάκη, καὶ σιγά-σιγά, γρίτοι-γρίτοι, τὴν ἐρώτησην την ποντικήν, πράγμα! ὁ ποντικὸς νάγαπη τὴν Γραμματική, περισσότερο ἀπὸ τὸ Φασουλάκη. Μὰ ἐννοιάσας, γιατί θὰ τιμωρηθῇ καὶ αὐτός,

ὅπως θὰ τιμωρηθῇ καὶ ὁ Φασουλάκης.

Μεθαύριο θὰ ιδῆτε.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

μι της, καὶ τὶ γλυκὰ τὰ ματάκια της, - τὰ ματάκια γαλανά, τὸ στοματάκι κατακόκκινον.

— Σὺ εἶσαι, Χρυσούλα; Καλῶστερη! Καλημέρα, παιδί μου. Μου ἔρχεσαι μαζί μὲ τές καμπάνες, μαζί μὲ τὸν ἡλιο, μαζί μὲ τὸν κορυδαλό.

— Εγώ εἰμαι, κυρίε Φραγκῆ. Καλημέρα σας, καὶ καλὸς σας Πάσχα:

— Καὶ τοῦ χρόνου, παιδάκι μου, νὰ ζήσεις. Τι καλὴ ποῦ εἶσαι, νὰ θυμηθῆς τὸ γέρο σε φίλο πρωΐ - πρωΐ.

— Καὶ μποροῦσα νὰ σᾶς ξεχάσω, σήμερα τέτοια μέρα;

— Αλήθεια, ξεμερισ ποῦ σήμερα είσαι ντυμένη σαν ἀρχοντοπούλα; Καὶ φανεται ποῦ ποῦ φίλην μεγάλην.

— Φαίνομαι καὶ εἶμαι . . . "Εγώ μια χαρά, αλήθεια, μια χαρά . . .

— Μὰ γιατί;

— Γιατὶ σᾶς φέρω ἔνα αὐγό. . . τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα, καὶ ξέρω πῶς θά σας εὐχαριστήσῃ πολὺ - πολὺ.

— Μπα, τὴν καλὴ μου τὴ μικρούλα! ἔψιθισεν γέρων ὀρυκτολόγος, μὲ φωνήν τρέμουσαν καὶ μὲ δάκρυ ς τὰ βλέφαρα.

— Ναί, τὸ αὐγὸ τοῦ Πάσχα. Τὸ έχω ἐδῶ, ζετὴν τούτη τὴν ποδιάς μου... "Αν τὸ βρήτε τί εἶναι; . . . Μὰ πρέπει, πῶς εἴκει τὸ φαιδρὸν ἄσμα τῶν πτηνῶν, ἀντήχουν ἐν συγκατίᾳ ὅλοι οἱ κωδωνες τῶν πέριξ γαῶν καὶ ναϊσκων.

— Οχι, σχι, εἶμαι λαμπρά. Μὰ ποῦ εἶναι τέλος πάντων τὸ αὐγό μου;

— "Αν τὸ βρήτε, ἀν τὸ βρήτε... πές τε τί εἶναι! Μά σχι, δὲν θὰ τὸ βρήτε ποτέ, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ βρήτε. Τοῦ κ

της κεφαλής ἐνός μάγκα της ἡλικίας του, γηθάνθη ἔξαφα ἐγδιαφέρον, κατελήφθη από πάθος διὰ τὰς παραδόξους πέτρας, σᾶς συνήντα διασχίζων τους δρόμους καὶ τοὺς ἄγρους. Ἐτελειωσεν! Άπο τότε διῆλθε τὴν ζωὴν του μαζεύων πέτρας, καταρτίζων συλλογάς, πωλῶν ἀπὸ αὐτὰς καὶ ἀπὸ τῶν. Εἰς τὸ χωρίον κανεὶς πλέον δέν τον ἔλεγε μὲ τὸ γοῦμά του· ὁ Πετρομάζευτης ἐπάνω, ὁ Πετρομάζευτης κάτω.

Καὶ ἐπάγω - κάτω θὰ ἥτο ὅγδοήκοντα ἔτῶν σήμερον. Πολὺ ύψηλὸς καὶ πολὺ ἴσχυρός, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκὺς, καὶ πολὺ ἀγροθός. Ός μόνον κτήμα ἐπὶ τῆς γῆς - καὶ πλήσιον τοῦ οὐραγοῦ, - κατεῖχεν ἔνα σπιτάκι ἐναέριον ὡς φωλέα, καρφωμένον εἰς τὴν πολέμην τοῦ πατέρος, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν, νὰ περιπατῇ ἀπὸ πρωίας μέριν συκτός, καὶ νὰ διασκελίῃ διὰ τὰ προσκύμια, καὶ νὰ διασχίῃ τὸν δρόμον μὲ σίτια βήματα, καὶ νὰ χαρεται ἀπ' εμπρὸς σου, πρίγ τον ἰδης καλὰ - καλά. Υπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην, γομίζω ὅτι δέν θὰ εἶχεν ισόπαλον, παρὰ τὸν Περιπλανώμενον. Ιουδαῖον τῆς παραδόσεως. Κατὰ τὴν νεότητά του, διήνυε λεύγας καὶ λεύγας, πάντοτε ἐμπρός, ἀκατατόνητος, διαπερῶν τὰ βουνά καὶ ἀποκαλύπτων σπέραν ἰοχρόων. Τὸ ἄνδηρον ἀπὸ ἥτο συγγέρων κηπούς ὑπωροφόρων, λαχανόκηπος καὶ ἀνθών. Ως λαχανόκηπος, εἶχε μίαν σεβαστὴν πρασιάν ὁξαλίδος (ξυνήθης, μερικας κράμβας καὶ ὄλγας καρότας) ὡς κηπούς ὑπωροφόρων, δύο ἀχλαδίες, τρεῖς κερασιές, μίαν δαμασκηνέαν, ἡπλωμένην ἐπὶ τοῦ βραχοῦ, καὶ ἔνα κηπούς μάπτελον τέλος τὰ ἄνθη ἀντεπροσωπεύοντο, τὴν μὲν ἄγοιξιν ἀπὸ ἔνα μεγάλον θάμνον βιολέττας, τὸν δὲ χειμῶνα ἀπὸ μίαν ἀγριοτριανταφύλλιαν.

“Ω, πόσον ἐνεθυμεῖτο καὶ πόσον ἐπόθει τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὅποιαν, ἐλαφρός καὶ ρωμαλέος, διέσχιζε τὰς μακρὰς ἀτραπούς ἡ ἀνερριχάτο εἰς τοὺς ἀποκρήμους βράχους, ἀπὸ τοὺς ὅποιους τὰ καρφία τῶν χονδρῶν του ὑποδημάτων ἀπέσπων σπινθήρας, ὥπως τὰ πέταλα τῶν ἵππων, ἐν ὦ οἱ εἰρηνικοὶ καὶ κάπως δεισιδαιμονες ποιμένες τὸν ἔχαιρετων ταπεινῶς ἐκλαμβάνοντες αὐτὸν καὶ ὁδούς. Απὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους χρόνους, διετήρει μόνον ἔνα χονδρὸν μπαστούγι ἀπὸ πρήγον, ὅπλον του ἀλλοτε κατὰ τῶν σκύλων καὶ τῶν ὄφεων, στήριγμά του σήμερον ποῦ οἱ ὄμοι του τὸν βαρύνουν καὶ πόδες του τρικλίζουν ὡς μεθυσμένου. ‘Αδιάφορον’ ἥτο «γερὸς κόκκαλο» ὥπως λέγομεν κοινῶς, καὶ ἀντεῖχεν ἀκόμη καλά. Έως τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου ἀγηγούσεν διὰ βήχας του, — σταν ἔβηχε κάποτε, — ἀπὸ τὸ ἐγαέριον σπιτάκι του.

Εξήταξε τὰς σπανίας πέτρας δι' ἐνός μεγάλου φακοῦ. (Σελ. 292, στήλη γ.)

μερον ποῦ οἱ ὄμοι του τὸν βαρύνουν καὶ πόδες του τρικλίζουν ὡς μεθυσμένου. ‘Αδιάφορον’ ἥτο «γερὸς κόκκαλο» ὥπως λέγομεν κοινῶς, καὶ ἀντεῖχεν ἀκόμη καλά. Έως τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ χωρίου ἀγηγούσεν διὰ βήχας του, — σταν ἔβηχε κάποτε, — ἀπὸ τὸ ἐγαέριον σπιτάκι του.

“Ουμως, πρὸ ἐνός ἔτους καὶ πλέον, μόλις καὶ μετὰ βίας καταβαίνει μέχρι τοῦ ἀγροκηπίου, τὸ ὅποιον εύρισκεται παρὰ τοὺς πρόποδες τοῦ βράχου του. Έκει - ὑψηλά, τὸ σπιτάκι του ὁμοίας εἰς κλωστού, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, τὰς καθημερινὰς ἐπισκέψεις πέντε περιστερῶν, τῶν ὅποιων εἶχεν ἐλεύση τὴν φίλιαν, καὶ την ἀνεγένεση συγεχώς δι' ὄφθηγων προσφοῖδων στούνται καὶ κυμίνου ὀρεκτικοῦ. Εἶχεν ὅμως καὶ μίαν φίλην, μικράν, πολὺ μικράν, ὅλη ἀκόμη πλέον πτωχήν καὶ πλέον ἔρημον ἀπέναντι, μακράν, μία σειρὰ κυμάτωσις δημόσιας ὁρέων, τὴν πρωίαν μαύρων, τὴν ἐπαρκείαν ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι' ἀτραποῦ ἀνωφεροῦς, σχεδὸν καθέτου, μὲ σκαλοπάτια λαξευμένα, ἐπὶ τῆς λάβας.

“Ἄλλ' ὁτι τέλειον, ὑπὲρ πάντα ἀλλοκτήμα, κατεῖχεν ὁ καλὸς ἀνθρωπός, ἥσαν - ἀλλοτε τούλαχιστον, - οἱ πόδες του. Χάρις εἰς τὸ μῆκος τῶν σκελῶν καὶ εἰς τὴν ἀγτοχὴν τῶν μυώκων, ἡμπρεσε, καὶ πλεύραν ἐνός βράχου, μὲ ἀγδηρὸν ἡ κατ' εὐθημισμὸν κηπαρίον, στενὸν ὡς ἔξωστης, σπουδαίαν ἀνερρίγατό τις δι

